17/01/2020

Despre lâncezeală

Lâncezeala este una din ramurile vorbăriei şi prima nepoată a ei. Ea este o moleşală a minţii în nevoinţă, o scârbă faţă de făgăduinţa călugărească, o pornire de a ferici pe mireni, o defăimare a lui Dumnezeu ca nemilos şi neiubitor de oameni, o plictiseală de citirea psalmilor. Ea e neputincioasă în rugăciune, dar e tare ca fierul în slujirea în cele materiale, neobosită în lucrul mâinilor şi iscusită în ascultare.

Bărbatul ascultător nu cunoaşte lâncezeala. Căci prin cele ale simţurilor înfăptuieşte cele ale gândirii.

Viaţa de obşte este protivnică lâncezelii. Dar celui singur, aceasta îi este o soaţă neîncetată. Nu se va despărţi de el până ce va muri; până va muri îl va război. Văzînd ea chilia pustnicului, zâmbeşte. Şi apropiindu-se de el, se sălăşluieşte lângă el.

Doftorul cercetează pe bolnavi dimineaţa şi lâncezeala celui ce se nevoieşte, pe la amiazi.

Lâncezeala îşi dă ca motiv primirea de oaspeţi şi cere să fie pusă la lucrul mîinilor pentru a face milostenie. Ea îndeamnă plină de sârguinţă la cercetarea bolnavilor, amintind de Cel ce a zis: «Bolnav am fost şi n-aţi venit la Mine». Ea ne cere să mergem la cei neputincioşi şi descurajaţi. Ea, cea descurajată, ne spune: «Mângâiaţi pe cei descurajaţi». Stând la rugăciune, îşi aduce aminte de lucruri de trebuinţă şi născoceşte tot felul de meşteşugiri, ea cea lipsită de judecată, ca să ne atragă prin vreun motiv binecuvântat, ca printr-un căpăstru, din rugăciune.

Dracul trândăviei sufleteşti aduce pe la amiazi o tremurare de trei ceasuri, împreună cu dureri de cap şi cu fierbinţeală şi cu ameţeli. Pe la ceasul al nouălea (pe la trei după amiază), acestea se mai domolesc. Iar cînd se pune masa, sare din aşternut. Cînd soseşte vremea rugăciunii, iarăşi se îngreunează cu trupul. Stând la rugăciune, îi scufundă pe călugări iarăşi în somn şi le răpeşte stihul din gură cu căscături necuvenite.

Bazat pe Sfântul Ioan Scărarul

— ro.asceticexperience.com